Dosarul nr. 3-416/2022
2-22023426-12-3-17022022

HOTĂRÎRE
În numele Legii

05 februarie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău sediul Centru
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Cazacu Grigorii
grefier Palamarciuc
Mariana

judecînd în ședință publică cauza civilă în procedura contenciosului administrativ intentată de către Popov Ruslan împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova, terț Consiliul Superior al Procurorilor din Republica Moldova, privind anularea Ordinului Procurorului General interimar Dumitru Robu nr. ***** din 31.12.2021 cu privire la suspendarea din funcția de procuror, anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor *****din 28.12.2021 în calitate de operațiune administrativă cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcția de procuror,

a c o n s t a t a t :

Argumentele participanților la proces.

Popov Ruslan s-a adresat cu cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova, terț Consiliul Superior al Procurorilor din Republica Moldova, privind anularea Ordinului Procurorului General interimar Dumitru Robu nr. ***** din 31.12.2021 cu privire la suspendarea din funcția de procuror, anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor *****din 28.12.2021 în calitate de operațiune administrativă cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcția de procuror.

Susține că prin Ordinul Procurorului General-interimar nr.***** din 31.12.2021 (comunicat prin scrisoarea ***** din 08.02.2022, recepţionată la 10.02.2022), a fost dispusă suspendarea subsemnatului din funcţia de procuror de la 28.12.2021, până la adoptarea unei hotărâri pe caz.

Relevă că temei pentru adoptarea ordinului respectiv a fost invocat dispozitivul Hotărârii Consiliul Superior al Procurorilor (CSP) nr. 1-164/2021 din 28.12.2021, fără a fi expuse motivele adoptării soluţiei de suspendare.

Menționează că analiza conţinutului Ordinului din 31.12.2021 indică cu certitudine la lipsa de motivare, acesta fiind un act pur tehnic, cu expunerea în partea descriptivă a

unor informaţii referitoare la urmărirea penală, nu şi motivele care au determinat adoptarea deciziei respective.

Afirmă că Hotărârea CSP invocată, constituie temeiul emiterii ordinului, fiind în cazul respectiv, o altă condiţie obligatorie, prevăzută expres de lege, pentru adoptarea deciziei de suspendare din funcţie. Totuşi, existenţa temeiului, nu exclude obligativitatea motivării actului administrativ, în cazul respectiv, încălcarea prevederilor art. 118 Cod administrativ fiind evidentă.

Menționează că Ordinul contestat, este rezultatul unei proceduri administrative în care au fost încălcate prevederile legale înserate la art. 94 din Codul administrativ, referitoare la audierea participanţilor, subsemnatul nefiind audiat nici în cadrul şedinţei CSP, nici la emiterea ordinului privind suspendarea din funcţie, deşi, autorităţii publice revenindu-i sarcina de a asigura respectarea acestei cerinţe.

Declară că Ordinul de suspendare din funcţie datat cu 31.12.2021, este ambiguu şi nedefinitivat, astfel, în pct. 1 al părţii dispozitive se indică suspendarea subsemnatului din funcţia de procuror, deşi ultima funcţie deţinută de subsemnat este de adjunct al Procurorului General.

Indică că conform art. 55 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură, procurorul...poate fi suspendat din funcţie de către Procurorul General, cu acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor. Acordul scris privind suspendarea din funcţie a reclamantului este conţinut în Hotărârea CSP nr. 1-164/2021 din 28.12.2021, hotărârea respectivă fiind contestată, ca ilegală, la Curtea de Apel Chişinău.

Potrivit jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului şi în acord cu constatările Curţii Constituţionale, se notează că scopul măsurii suspendării nu este unul punitiv, ci de precauţie şi provizoriu, iar dispoziţiile legale privind suspendarea din funcţie pot avea un caracter necesar atunci când sunt determinate de situaţii cu caracter temporar care fac imposibilă exercitarea funcţiei (DCC nr.142 din 22.11.2018, § 29; cauza Ţehanciuc v. România, 22.11.2011).

De asemenea, Curtea Constituţională a menţionat că „prin suspendarea din funcţie nu se încalcă per se prezumţia de nevinovăţie, întrucât aceste dispoziţii legale pot avea un caracter necesar atunci când sunt determinate de situaţii cu caracter temporar ce fac imposibilă exercitarea funcţiei”(HCC nr.6 din 03.03.2016, § 56). De fapt, suspendarea din funcţie ar putea fi dictată de necesitatea de a asigura protecţia instituţiei publice faţă de pericolul continuării activităţii ilicite şi al extinderii consecinţelor periculoase ale faptei penale (a se vedea DCC nr. 89 din 6 septembrie 2017, § 40). Evident, la examinarea demersurilor de eliberare a acordului pentru suspendarea din funcţie a procurorului, Consiliul Superior al Procurorilor este ţinut de obligaţia să asigure protejarea prestigiului profesiei şi, colateral, prin deciziile adoptate, să menţină încrederea publică privind respectarea standardelor înalte ale probităţii autorităţii judecătoreşti.

Susține că totodată, aşa cum a indicat supra, Consiliul Superior al Procurorilor are şi obligaţia concurentă de a asigura că măsura suspendării din funcţie nu se aplică subiectiv

sau arbitrar, iar aceasta se raportează la prevederile legale incidente, la circumstanţele particulare ale fiecărui caz şi se bazează pe raţionamente serioase şi concludente.

Analiza concurenţei dintre aceste două interese (asigurarea prestigiului profesiei şi respectarea garanţiilor drepturilor procurorului) trebuie să constituie preocuparea centrală a Consiliului Superior al Procurorilor atunci când decide asupra relevanţei eliberării acordului pentru suspendarea din funcţie a procurorului.

Declară că aceste raţionamente sunt importante pentru a sublinia valoarea egală a acestor două interese, care trebuie respectate la acelaşi nivel, iar Consiliul Superior al Procurorilor trebuie să le aplice în paralel. Respectiv, deşi este absolut legitim interesul public major pentru existenţa încrederii în autoritatea instituţională a Procuraturii, totuşi acesta nu poate fi invocat pentru a justifica încălcări a garanţiilor procedurale prevăzute de lege în protejarea drepturilor procurorilor, care trebuie să îşi păstreze natura juridică reală şi eficientă, dar nu să fie teoretice şi iluzorii.

Menționează că potrivit art.60 alin.(1) din Codul administrativ termenul general în care o procedură administrativă trebuie finalizată este de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel.

Totodată, conform art.64 alin.(2) din Codul administrativ refuzul de a primi sau a examina o cerere se consideră drept respingere a cererii. Aceeaşi regulă se aplică şi în cazul nesoluţionării unei cereri în termen legal.

Declară că aplicând prevederile respective la circumstanţele particulare ale cazului, demersul Procurorului General interimar, Dumitru Robu, prin care s-a solicitat eliberarea acordului pentru suspendarea provizorie din funcţie a procurorului Ruslan Popov a fost înregistrat la data de 05.11.2021 la Consiliul Superior al Procurorilor. Efectuarea calculului termenului de examinare a acestui demers denotă clar că Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-164/2021 din 28.12.2021 a fost adoptată încălcându-se termenul stabilit de art.60 alin.(1) din Codul administrativ, deoarece nu există prevederi normative care să justifice careva derogări de la acesta în condiţiile speţei vizate.

Susține că Codul administrativ instituie cerinţe clare şi ferme privind posibilitatea şi condiţiile prelungirii termenului de 30 zile pentru desfăşurarea procedurii administrative, precum şi cazurile când se admit derogări de la acesta, însă respectivele situaţii nu sunt incidente în cazul dat.

Respectiv menționează că, având în vedere că demersul Procurorului General interimar, Dumitru Robu, din 05.11.2021, prin care s-a solicitat eliberarea acordului pentru suspendarea provizorie din funcţie a procurorului Ruslan Popov nu a fost soluţionat în termenul de 30 de zile stabilit de lege, se impunea, de drept, adoptarea de către Consiliul Superior al Procurorilor a soluţiei de respingere a acestui demers, aşa cum prevede imperativ art.64 alin.(2) din Codul administrativ.

Invocă că fixarea, de către legiuitor, a termenilor de examinare derivă din acţiunea principiului securităţii juridice şi din obligaţia de a garanta standardele de calitate a normei juridice, care trebuie să fie clară, accesibilă şi previzibilă.

Concomitent, potrivit art.137 din Codul administrativ se stabileşte că în exercitarea dreptului discreţionar atribuit, autorităţile publice trebuie să acţioneze cu bună-credinţă în limitele legal stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Respectiv afirmă că, posibilitatea Consiliului Superior al Procurorilor de a adopta hotărârea în prezenta speţă fără a-l audia pe procurorul Ruslan Popov urma să se raporteze strict la prevederile art.95 din Codul administrativ, condiţii care nu s-au întrunit în prezenta speţă.

Menționează că potrivit materialelor acumulate în prezenta procedură administrativă, nu a fost administrată dovada concludentă, astfel după cum este prevăzut de lege, că dânsul a fost înştiinţat în modul corespunzător şi că drepturile sale în acest sens au fost respectate.

Declară că analizând prevederile Codului administrativ în coroborare cu raţionamentele expuse de către Curtea Supremă de Justiţie, consideră că atitudinea Consiliului Superior al Procurorilor, de a nu audia poziţia persoanei vizate direct de procedura administrativă înainte de adoptarea Hotărârii nr. 1-164/2021 din 28.12.2021, derivă dintr-o abordare pur mecanică faţă de speţa aflată pe rolul său, precum şi nu corespunde principiului legalităţii şi echităţii, motiv din care nu putem să fim de acord cu aceasta.

Menționează că, nu poate fi pusă în discuţie valenţa scopului instituit de lege pentru aplicarea măsurii de suspendare din funcţie a procurorului şi a exigenţelor înalte stabilite pentru standardele de integritate profesională, totuşi considerăm că, de fiecare dată, Consiliul Superior al Procurorilor urmează să analizeze minuţios circumstanţele de fapt şi de drept, deoarece după cum a indicat şi Curtea Supremă de Justiţie „oportunitatea actului administrativ nu justifică încălcările de procedură prevăzute de lege, admise la emiterea acestuia” (încheierea CSJ din 29.09.2021, dosar nr.3ra-861/21).

În concluzie consideră că, în acest caz, având în vedere că nu au fost întrunite condiţiile procedurale imperative stabilite (termenul de 30 zile prevăzut pentru examinare; caracterul obligatoriu al audierii participanţilor), se impune de jure soluţia de respingere a demersului de suspendare provizorie din funcţie a procurorului Ruslan Popov, circumstanţe care, însă, nu au fost analizate.

Menționează că Curtea Europeană a menţionat că nu poate fi considerată „lege” decât o normă enunţată cu suficientă precizie, pentru a permite individului să-şi corecteze conduita. În special, o normă este previzibilă atunci când oferă o anume garanţie contra atingerilor arbitrare ale puterii publice (cauza Amann v. Elveţia, hotărârea din 16 februarie 2000, §56). Testul preciziei legii impune ca legea, în situaţiile în care oferă o anumită marjă de discreţie, să indice cu suficientă claritate limitele acesteia (cauza Silver şi alţii v. Regatul Unit, hotărârea din 25 martie 1983, §80). 51. În acest sens, în Hotărârea nr. 26 din 27 septembrie 2016, Curtea a reţinut că la elaborarea unui act normativ legiuitorul trebuie să respecte normele de tehnică legislativă pentru ca acesta să corespundă exigenţelor de calitate. De asemenea, textul legislativ trebuie să corespundă principiului unităţii materiei legislative sau corelaţiei între textele regulatorii, pentru ca persoanele să-şi poată adapta comportamentul la reglementările existente, ce exclud

interpretările contradictorii sau concurenţa între normele de drept aplicabile". În acelaşi sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie să fie accesibilă şi previzibilă în ceea ce priveşte efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerinţa de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea şi modalităţile de exercitare a puterii de apreciere a autorităţilor în domeniul respectiv, ţinând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecţie adecvată împotriva arbitrariului (a se vedea Rotaru vs România, 04.05.2000, §52; Sissanis vs. România, 25.01.2007, § 66).

Declară că o altă confuzie juridică derivă din faptul că în partea motivatoare a demersului înaintat de către Procurorul General interimar este consemnat că nprocurorul Ruslan Popov, prin simpla exercitare a atribuţiilor de serviciu afectează grav imaginea în societate a autorităţii judecătoreşti, inclusiv a Procuraturii, şi că acţiunile compromiţătoare de săvârşirea cărora este învinuit de acesta sunt incompatibile cu funcţia pe care o deţine fără a se face concretizarea privind funcţia de la exercitarea căreia urmează să fie înlăturat temporar procurorul în cauză.

Susține că având în vedere că în demersul Procurorului General interimar se face trimitere atât la art.55 alin.(1) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură, cât şi la art.200 din Codul de procedură penală, conţinutul acestuia nu poate fi raportat la solicitări abstracte, nefiind posibilă invocarea generică a statutului de procuror.

Indică că normele legislative relevante operează cu termenul de suspendare din funcţie, iar aplicarea în concret a legii reclamă obligatoriu de la autorităţile publice formulări explicite şi previzibile, în consens cu coordonatele principiului certitudinii juridice.

Afirmă că pentru a asigura îndeplinirea acestor rigori de aplicare a legii, la data de 22.12.2021, prin scrisoarea Consiliului Superior al Procurorilor nr.5/1-13d//21/2850, a fost solicitat Procurorului General interimar să îşi concretizeze demersul în privinţa procurorului Ruslan Popov şi să indice care este funcţia deţinută de către acesta, din care urmează să se decidă suspendarea.

Menționează că conform art.6 pct.43 Cod de Procedură Penală (CPP), bănuiala rezonabilă reprezintă o suspiciune care rezultă din existenţa unor fapte şi/sau informaţii care ar convinge un observator obiectiv că s-a comis ori se pregăteşte comiterea unei infracţiuni imputabile unei anumite ori anumitor persoane şi că nu există alte fapte şi/sau informaţii care înlătură caracterul penal al faptei ori dovedesc neimplicarea persoanei.

Declară că reieşind din CEDO şi practica CtEDO, suspiciunea organului de urmărire penală, pentru a fi o bănuială rezonabilă, trebuie să se întemeieze pe existenţa unor fapte sau informaţii de natură a convinge pe un observator obiectiv că persoana ar fi putut comite infracţiunea (CtEDO, Shanon c Letoniei, hot. 24.11.2009; Murray c. Regatului Unit, hot. 28.10.1994). Totodată, suspiciunea trebuie să se refere nu la o infracţiune în general, ci la o infracţiune concret determinată, constatată a fi comisă (CtEDO, Guzzardi c. Italiei, hot. 06.11.1980). Cerinţa ca bănuiala să se bazeze pe motive rezonabile formează o parte esenţială a garanţiilor împotriva abuzurilor organelor de urmărire penală, în special împotriva reţinerii, arestării şi detenţiei arbitrare. Faptul că o

bănuială este presupusă cu bună-credinţă este insuficient (CtEDO, Fox, Campbell and Hartley v. the United Kingdom, 30.08.1990).

Susține că relevante în contextul subiectului analizat sunt raţionamentele ce rezultă din jurisprudenţa Curţii Constituţionale a României, Decizia nr.56 din 02.02.2017 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art.305 alin.(1) şi (3) din CPP. 38. Pe de altă parte, faptul că nu este posibilă dobândirea calităţii oficiale de suspect imediat ce organelle de urmărire penală au fost sesizate cu privire la săvârşirea unei fapte penale de către una sau mai multe persoane reprezintă o garanţie justificată de necesitatea protejării drepturilor persoanelor împotriva cărora a fost formulată o astfel de sesizare, pentru ca acestea să nu fie supuse unor acuzaţii penale fără o minimă verificare a susţinerilor, din care să rezulte atât existenţa faptei şi inexistenţa vreunui caz care împiedică exercitarea acţiunii penale, cât şi suspiciunea rezonabilă că au săvârşit o faptă prevăzută de legea penală. 39. În sfârşit, Curtea a mai constatat că, potrivit jurisprudenţei sale, deturnarea reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistemică interpretare şi aplicare eronată a acestora de către instanţele judecătoreşti sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispoziţiile de lege, poate determina neconstituţionalitatea acelei reglementări. De aceea, Curtea a apreciat că are competenţa de a elimina viciul de neconstituţionalitate astfel creat, esenţială în asemenea situaţii fiind asigurarea respectării drepturilor şi libertăţilor persoanelor, precum şi a supremaţiei Constituţiei (Decizia nr.448 din 29 octombrie 2013). Totodată, Curtea a apreciat că analiza sa din această perspectivă se va realiza în cazul existenţei unei practice cvasiunanime într-un anumit sens care determină neconstituţionalitatea textului de lege criticat.”

Specifică reclamantul că la pornirea urmăririi penale împotriva sa, ca temei, a servit procesul-verbal de constatare a infracţiunii de către procurorul N.Busuioc. Acest proces verbal de constatare nu poate servi ca act de sesizare din două considerente: a) procurorul competent de a porni urmărirea penală împotriva unui procuror este doar Procurorul General şi, respectiv, doar el şi putea, conform art.274 alin.(2) CPP, să constate comiterea infracţiunii, întocmind în acest sens procesul-verbal de constatare corespunzător, după care să emită ordonanţa de pornire, respectând principiul nemijlocirii; b) procurorul N.Busuioc nu a constatat infracţiunea în cadrul activităţii sale de serviciu, fie în cadrul unei urmăriri penale şi nici în cadrul unui proces penal preliminar.

Menționează că la data de 08.10.2021, la Procuratura Generală au fost înregistrate materialele a pretinselor două investigaţii jurnalistice din vara anului 2020 ce reprezintă două informaţii printate din Internet doar pe câteva pagini în care eu eram acuzat de portalul anticorupţie.md şi deschide.md, fără niciun temei factologic sau juridic, că m-aşi fi îmbogăţit ilicit. In aceiaşi zi, materialele date, Procurorul General, în loc să le trimită la Autoritatea Naţională de Integritate (ANI - care deja examinase două pretinse investigaţii jurnalistice analogice), le-a expediat la Procuratura Anticorupţie.

Afirmă că în context, relevant la cazul în speţă este pct.90 din Hotărârea Curţii Constituţionale nr.32 din 05.12.2017, conform căruia, competenţa organelor de control pentru verificarea gradului de îndeplinire a condiţiilor de acces în funcţie publică pe

aspectul integrităţii, averii şi autenticităţii informaţiilor prezentate, reprezintă demeniu ce exced competenţele SIS, CNA şi Procuraturii. în acest sens Curtea Constituţională observă că legislaţia naţională în domeniul integrităţii este supusă în primar reglementărilor din Legea nr. 132/16 şi 133/16 care conferă ANI competenţa de a verifica originea averilor declarate.

Relevă că la rândul său, Procuratura Anticorupţie, primind materialele în speţă de la Procurorul General, nu le putea înregistra imediat în Registrul nr.1 al sesizărilor despre infracţiuni deoarece, conform Instrucţiunilor privind evidenţa unică a infracţiunilor, a cauzelor penale şi a persoanelor care au săvârşit infracţiuni, aprobate prin ordinul comun interdepartamental ***** din 18.07.2008 şi CPP, ele nu pot fi recunoscute ca sesizări despre infracţiuni, respectiv, ele nu puteau fi examinate în ordinea art.274 din CPP în cadrul unui proces penal, fiind posibil doar de administrat anumite informaţii confirmative sau infirmative pe cale extraprocesuală, dar cel mai corect şi legal, ele urmau a fi expediate la ANI ca unică autoritate publică competentă în cazul în speţă în partea ce mă vizează pe mine ca demnitar public şi la SFS în partea ce ţine de activitatea Gospodăriei Ţărăneşti a părinţilor care, de fapt şi de iure, deţinea depozitul frigorific vizat.

Declară că o cerinţă cu caracter general a protecţiei drepturilor şi libertăţilor persoanei, se impune ca începerea urmăririi penale să fie justificată de date suficiente şi convingătoare cu privire la săvârşirea infracţiunii (bănuiala rezonabilă), care trebuie să rezulte din verificarea sesizării sau a altor împrejurări ce pot împiedica începerea acesteia. Modul în care este reglementată începerea urmăririi penale trebuie să ofere suficiente garanţii că declanşarea acesteia se va face justificat. Sancţiunea pentru lipsa în actul de sesizare a bănuielii rezonabile urmează a fi neînceperea urmăririi penale sau necatalogarea, nerecunoaşterea adresării/petiţiei/informaţiei ca act de sesizare şi, respectiv, neînregistrarea ei în Registrul nr.l de evidenţă a sesizărilor despre infracţiuni, de fapt, actul de sesizare necorespunzând cerinţelor de admisibilitate. Una din condiţiile legale ce vizează bunurile îmbogăţirii ilicite constă în aceia că trebuie să fie constatat că ele nu aveau cum să fie obţinute licit. Respectiv, pentru a fi în prezenţa unei infracţiuni, Procuratura urma a demonstra că depozitul frigorific nu a putut fi construit licit. În acest sens, procurorul neefectuând absolut nicio acţiune relevantă de verificare, nu a dispus de nicio probă, ci dimpotrivă le neagă şi le-a ascuns pe cele ce confirmă contrariul.

Astfel relevă că, Procuratura a dispus control fiscal la GŢ „Popov Alexandru Gheorghe, s.Mileştii Mici" care a fost deja realizat până la finele anului 2021 confirmându-se faptul că depozitul frigorific a fost construit anume de această întreprindere şi tot procesul de construcţie şi exploatare a fost contabilizat corect, mijloacele financiare având proveniență legală.

Declară că respectiv, având acces la contabilitatea agentului economic şi confirmându-se poziţia apărării cu privire la construcţia şi deţinerea în proprietate a depozitului frigorific, Procuratura ascunde aceste probe, deşi urma să exploateze acest segment probator chiar până la începutul urmăririi penale. în consecinţă, în prezent, depozitul frigorific aparţine de iure şi de facto GŢ „Popov Alexandru Gheorghe,

s.Mileştii Mici” şi Procuratura nu a prezentat nicio probă ce ar nega acest fapt. Legătura făcută de procuror între Ruslan Popov şi depozitul frigorific rezultă doar din faptul că el este fiul lui Alexandru Popov, fondatorul GŢ „Popov Alexandru Gheorghe, s.Mileştii Mici” şi, respectiv, proprietarul depozitului frigorific, reprezentând o presupunere neconfirmată prin nimic şi care nu poate fi pusă la baza unei acuzaţii penale.

Invocă că poziţia neargumentată şi neprobată a procurorului prin care se neagă deţinerea depozitului frigorific de către GŢ „Popov Alexandru Gheorghe, s.Mileştii Mici” şi, respectiv, încălcarea prezumţiei caracterului licit al proprietăţii, contravine jurisprudenţei Curţii Constituţionale în materie.

Menționează că conform practicii de urmărire penală, practicii judecătoreşti, dar şi tuturor lucrărilor teoretice existente la moment cu referire la subiectul vizat, infracţiunea de îmbogăţire ilicită prevăzută de art.330^2 din Codul penal presupune preexistenta săvârşirii altei fapte, denumite - faptă anterioară, faptă principală, faptă primară, faptă premisă, faptă predicat (activitatea generatoare de venituri ilicite). În fond, îmbogăţirea ilicită nu reprezintă o faptă, ci rezultatul unei fapte, a unei fapte predicat.

Această faptă constituie sursa bunurilor deţinute în procesul îmbogăţirii ilicite, respectiv, ultima, adică îmbogăţirea ilicită este o infracţiune corelativă în raport cu fapta preexistentă.

Reieşind din dispoziţia normei de incriminare şi anume din sintagma „...acestea nu aveau cum să fie obţinute licit...”, bunurile care reprezintă obiectul material al îmbogăţirii ilicite, pot să provină nu doar din infracţiuni, dar şi din contravenţii, delicte fiscale, delicte bancare sau alte fapte care nu au caracter penal. Deci averea ilicită presupune dovedirea ca ilicite a acţiunilor/faptelor care au dus la creşterea patrimoniului. Sarcina probei îmbogăţirii ilicite se atribuie exclusive organelor statului (Hotărârea Curţii Constituţionale pe sesizarea nr.60a/2014, nr.6 din 06.04.2015 [30]).

Prin urmare solicită Popov Ruslan împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova, terț Consiliul Superior al Procurorilor din Republica Moldova, anularea Ordinului Procurorului General interimar Dumitru Robu nr. ***** din 31.12.2021 cu privire la suspendarea din funcția de procuror, anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor *****din 28.12.2021 în calitate de operațiune administrativă cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcția de procuror.

În cadrul dezbaterilor judiciare reclamantul nu s-a prezentat, fiind citat legal.

În ședința de judecată reprezentanții Procuraturii Generale a Republicii Moldova și a Consiliului Superior al Procurorilor din Republica Moldova au solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Competența jurisdicțională material-teritorială. Condițiile de admisibilitate.

Analizând substanța și natura actului administrativ contestat, precum și luând în considerare localizarea sediului autorității publice care a desfășurat activitatea administrativă contestată, în virtutea art. 191 alin. (1) și art. 196 din Codul administrativ se constată competența materială și teritorială a Judecătoriei Chișinău în examinarea acțiunii de contencios administrativ dedusă judecății.

De asemenea, exigențele legale cu privire la admisibilitatea acțiunii au fost respectate de către reclamant, în special condițiile ce vizează termenul de înaintare a acțiunii în contencios administrativ și procedurii prealabile reglementate de art. 162-169, 189, 208, 209 din Codul administrativ.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

Verificând acțiunile întreprinse de reclamant în promovarea drepturilor și intereselor lor legitime, în corelare cu cadrul legal abordat supra, instanța de judecată constată cu certitudine că acesta a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni.

Primo, reclamantul în prezenta speță contestă acte administrative individuale defavorabile care în accepțiunea art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, sunt sussceptibile controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

Secundo, cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, acesta a fost respectată de către reclamant.

Tertio, în acțiunea de contencios administrativ și în cadrul ședințelor de judecată, partea reclamantă a revendicat încălcarea, prin activitatea administrativă efectuată de către autoritatea publică pârâtă, a unor drepturi în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Quatro, totodată, **nu** există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; **nu** există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată **nu** se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În acest sens, temeiuri de inadmisibilitate nu au fost identificate de către instanța de judecată, ceea ce impune incursiunea în fondul cauzei deferite judecății.

Aprecierea instanței de judecată. Cadrul normativ pertinent.

Audiind explicațiile părților, analizând cumulul probelor prezentate, sub aspectul admiterii sau respingerii cererii înaintate, în raport cu specificul pricinii, instanța de judecată consideră că, acțiunea urmează a fi *respinsă*, din următoarele considerente.

În conformitate cu ***art. 2 alin. (2) din Codul administrativ***, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În concordanță cu ***art. 3 din Codul administrativ***, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu ***art. 6 din Codul administrativ***, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu ***art. 10 alin. (1) din Codul administrativ***, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Potrivit ***art. 11 din Codul administrativ***, actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia.

Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În acord cu ***art. 16 din Codul administrativ***, dreptul discreţionar al autorităţii publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluţii posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziţie legală. Exercitarea dreptului discreţionar nu permite desfăşurarea unei activităţi administrative arbitrare.

Conform ***art. 21 din Codul administrativ***, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În consonanță cu ***art. 22 din Codul administrativ***, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform ***art. 30 din Codul administrativ***, autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri cu efect retroactiv, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege. Autorităţile publice nu

pot întreprinde măsuri care să afecteze situaţiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situaţii în care, în condiţiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

În acord cu ***art. 165 din Codul administrativ***, cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiţiei. Daca autoritatea publică nu soluţionează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului.

Dacă informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conţine în actul administrativ individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ ori a respingerii petiţiei.

Nulitatea unui act administrativ individual poate fi invocată şi fără obligaţia de a respecta un termen.

Conform ***art. 206 din Codul administrativ***, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare);

b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare);

c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare);

d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau

e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Acţiunea în constatare prezumă existenţa unui interes îndreptăţit pentru constatarea solicitată. Acţiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul îşi poate sau şi-ar putea revendica drepturile printr-o altă acţiune prevăzută la alin.(1), cu excepţia situaţiei când se urmăreşte constatarea nulităţii unui act administrativ individual sau normativ.

În conformitate cu ***art. 225 alin. (1)-(2) din Codul administrativ***, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Circumstanțele de fapt ale cauzei.

Se reține din materialele cauzei și explicațiile părților că la 05.11.2021 Procurorul General interimar a solicitat acordul Consiliului Superior al Procurorilor în vederea suspendării din funcţie a procurorului Ruslan Popov, măsură considerată necesară în

contextul derulării urmăririi penale pe dosarul nr.2021960111, pornit în baza art.330^2 alin.(2) din Codul penal.

În acest sens, reclamantului (procurorului) Ruslan Popov i-a fost înaintată acuzarea pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 330^2 alin.(2) din Codul penal - deţinerea de către o persoană cu funcţie de demnitate publică, personal sau prin intermediul unor terţi, a bunurilor în cazul în care valoarea acestora depăşeşte substanţial mijloacele dobândite şi s-a constatat, în baza probelor, că acestea nu aveau cum să fie obţinute licit.

Prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-164/2021 din 28.12.2021 cu privire la demersul Procurorului General interimar privind suspendarea din funcţia de procuror a reclamantului Ruslan Popov, Consiliul a eliberat acordul în vederea suspendării din funcţia de procuror a domnului Ruslan Popov.

Potrivit Ordinului Procurorului General interimar nr.***** din 31.12.2021, s-a suspendat reclamantul Ruslan Popov din funcţia de procuror, de la 28.12.2021, până la adoptarea unei hotărâri pe caz. *(Temei Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-164/2021 din 28.12.2021)*.

Suspendarea reclamantului Ruslan Popov din funcţia de procuror s-a stabilit a fi necesară pentru a evita apariţia unor suspiciuni privind folosirea funcţiei deţinute pentru periclitarea procesului de administrare a probelor.

Totodată la 28.03.2022 a fost emis Ordinul Procurorului General interimar nr.497-p cu privire la încetarea raportului de serviciu, prin care s-a sistat executarea ordinului Procurorului General interimar nr.***** din 31.12.2021.

Prin încheierea Curţii de Apel Chişinău din 19.04.2022, s-a declarat inadmisibilă acţiunea în contencios administrativ înaintată de către Ruslan Popov împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, persoane terţe Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la contestarea Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-164/2021 din 28.12.2021.

În rezultat, la 17.02.2022 Ruslan Popov s-a adresat în instanţa de judecată cu prezenta acţiune, solicitând anularea ordinului Procurorului General interimar nr.***** din 31.12.2022 privind suspendarea din funcţia de procuror a domnului Ruslan Popov.

Din perspectiva cadrului normativ, se reţine că, ***potrivit art.55 alin.(1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016 (în vigoare la data emiterii actului administrativ contestat),***

(1) Procurorul în privinţa căruia este pornită o urmărire penală poate fi suspendat din funcţie de către Procurorul General, cu acordul scris al Consiliului Superior al Procurorilor. În situaţii ce nu suferă amînare, Procurorul General îl poate suspenda pe procuror fără acordul Consiliului Superior al Procurorilor, pînă la următoarea şedinţă a Consiliului Superior al Procurorilor.

(2) Procurorul este suspendat din funcţie prin ordin al Procurorului General, fără implicarea Consiliului Superior al Procurorilor, atunci cînd i se acordă concediu de maternitate şi concediu pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 6 ani. În celelalte cazuri prevăzute de lege, procurorul este suspendat din funcţie prin ordin al Procurorului General, la propunerea Consiliului Superior al Procurorilor.

(3) Suspendarea din funcţie a procurorului în cazurile prevăzute la alin.(2) nu atrage anularea garanţiilor sociale.

(4) În cazul prevăzut la alin.(1), dacă nu a fost probată vinovăţia procurorului sau dacă a fost pronunţată o sentinţă de achitare ori de încetare a procesului penal pe motiv de reabilitare, suspendarea din funcţie încetează, iar procurorul este restabilit în toate drepturile anterioare.

(5) În cazurile prevăzute la alin.(2), la expirarea termenului de suspendare din funcţie, procurorul preia funcţia pe care a deţinut-o pînă la suspendare sau, cu consimţămîntul lui, i se oferă o altă funcţie de procuror echivalentă.

(6) Procurorul poate ataca hotărîrea privind suspendarea sa din funcţie în instanţa de judecată în condiţiile legii.

Mecanismul de aplicare a acestei norme este reglementat de pct.12.11 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, care stipulează că procurorul în privinţa căruia este pornită o urmărire penală poate fi suspendat din funcţie prin ordin al Procurorului General. In prealabil, Procurorul General sau, după caz, procurorul care exercită urmărirea penală sesizează Consiliul cu solicitarea de eliberare a acordului scris, în vederea suspendării din funcţie a procurorului.

Se atestă că măsura suspendării din funcţie a procurorului în privinţa căruia se efectuează urmărirea penală are ca scop principal protejarea prestigiului profesiei şi a funcţiei exercitate, dar şi menţinerea încrederii cetăţenilor în actul jurisdicţional. Pornind de la această ipoteză, este necesar să se clarifice că măsura vizată nu afectează principiul prezumţiei nevinovăţiei, care îşi păstrează valabilitatea pe toată durata procesului penal, dar este justificat ca procurorul să fie îndepărtat temporar de la exercitarea atribuţiilor funcţionale, pentru a nu vicia probitatea morală a imaginii instituţiei Procuraturii, precum şi pentru a exclude orice fel de suspiciuni referitoare la onestitatea procedurilor desfăşurate în privinţa procurorului pus sub acuzare pentru comiterea unei infracţiuni.

Totodată, nu pot fi reţinute argumentele reclamantului Ruslan Popov că a fost încălcată prevederile legale la art.94 din Codul administrativ referitoare la audierea participanţilor şi că nu a fost audiat în cadrul şedinţei Consiliului Superior al Procurorilor, totodată procedura administrativă urma finalizată în teremen de 30 zile prevăzută de art.60 alin.(1) din Codul Administrativ, ţinând cont de faptul că demersul Procurorului General interimar, Dumitru Robu a fost înregistrat la 05.11.2021 la Consiliul Superior al Procurorilor.

Se reține că potrivit corespondenţei Aparatului Consiliului Superior al Procurorilor Ruslan Popov şi avocatul acestuia Igor Hlopeţchi au fost citaţi la şedinţele Consiliului Superior al Procurorilor prin scrisorile din 29.11.2021, 20.12.2021, 23.12.2021, totodată şi prin poşta electronică prin scrisoarea din 09.11.2021, 16.11.2021, iar ultimii nemotivat nu recepţionau scrisorile.

Aspectele date, au fost soluţionate în instanţa de judecată care prin încheierea Curţii de Apel Chişinău din 19.04.2022, s-a declarat inadmisibilă acţiunea în contencios administrativ înaintată de către Ruslan Popov împotriva Consiliului Superior al

Procurorilor, persoane terţe Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la contestarea Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-164/2021 din 28.12.2021.

Totodată folosirea cu buna-credinţă a drepturilor procedurale, prezumă că partea este obligată la interval rezonabil de timp să manifeste diligenţă şi sa respecte termenele prevăzute de lege.

Astfel, cu privire la necesitatea suspendării din funcţia de procuror raportat la argumentul reclamantului că nu este necesară şi proporţională cu scopul legitim urmărit prin începerea urmăririi penale, instanța reține că măsura provizorie de suspendare din funcţie are ca scop principal protejarea prestigiului profesiei şi a funcţiei exercitate şi menţinerea încrederii cetăţenilor în actul jurisdicţional.

Suspendarea din funcţie nu poate fi percepută ca îngrădire a dreptului la muncă şi din considerentul că măsura suspendării este una temporară.

Aceste aspecte sunt stipulate la *art.55 alin.(4) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016 (în vigoare la data emiterii actului administrativ contestat),*

(4) În cazul prevăzut la alin.(1), dacă nu a fost probată vinovăţia procurorului sau dacă a fost pronunţată o sentinţă de achitare ori de încetare a procesului penal pe motiv de reabilitare, suspendarea din funcţie încetează, iar procurorul este restabilit în toate drepturile anterioare.

În ansamblul reglementărilor naţionale privind procedura suspendării, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, a menţionat că orice procedură penală implică unele repercusiuni asupra vieţii private şi de familie a individului respectiv, care nu încalcă art.8 din Convenţie dacă nu merg dincolo de consecinţele normale şi inevitabile în asemenea situaţii (Calmanovici împotriva României, 1 iulie 2008, § 137).

Se reține că circumstanțe similare prezentei spețe, au fost analizate şi în jurisprudenţa Curţii Constituţionale, care a constatat că suspendarea din funcţie este o măsură necesară pentru desfăşurarea procesului penal şi o măsură de protejare a intereselor instituţiei, în egală măsură, suspendarea din funcţie, deşi limitează exercitarea unor drepturi şi libertăţi, nu poate fi considerată ca fiind contrară prezumţiei nevinovăţiei *(Hotărârea Curţii Constituţionale nr.6 din 03.03.2016, §47 şi §52), unde: "47. Curtea reţine că măsurile de siguranţă, reţinerea sau arestarea preventivă, precum şi suspendarea din funcţie, deşi restrâng exercitarea unor drepturi şi libertăţi, nu pot fi considerate ca fiind contrare prezumţiei nevinovăţiei. Toate aceste măsuri, inclusiv suspendarea din funcţie, sunt necesare pentru apărarea ordinii publice şi pentru desfăşurarea procesului penal. În acest sens, în articolele 197 şi 200 din Codul de procedură penală sunt reglementate condiţiile şi temeiurile de aplicare a măsurii de suspendare provizorie din funcţie. 48. Potrivit jurisprudenţei Curţii Europene, o instituţie poate, în materie disciplinară, la luarea deciziei sale, să reţină fapte care ar putea fi susceptibile să acopere o calificare penală, însă în nici un caz instituţia nu poate depăşi analiza abaterii disciplinare prin formularea unor raţionamente asupra vinovăţiei penale (Dubos v. Franţa, decizie din 14 ianuarie 1998). 49. Curtea notează că măsura suspendării raporturilor de muncă poate încălca prezumţia de nevinovăţie numai în ipoteza în care autoritatea care emite decizia de suspendare formulează raţionamente*

sau lasă să înţeleagă ca şi-a format deja opinia asupra vinovăţiei penale a celui suspendat. 50. În acest context, Curtea menţionează că, potrivit art. 76 lit. g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor în caz de trimitere în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracţiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti."

Concomitent, pornind de la interpretările date de Curtea Constituţională într-un context similar, se reţine că îndepărtarea temporară a procurorului din exerciţiul funcţiei sale, atunci când în privinţa acestuia se începe urmărirea penală, este justificată din considerentul protejării imaginii instituţiei, eliminându-se astfel orice fel de suspiciuni care ar putea să umbrească prestaţia procurorilor *(Decizia Curţii Constituţionale nr.23 din 25.02.2019).*

Astfel se atestă că procedura privind adoptarea a Ordinului nr.***** din 31.12.2021, a fost în strictă concordanţă cu prevederile legale.

Totodată conform art. 93 alin. (1) Cod Administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

În contradicție cu normele indicate supra instanța reține că al materialele dosarului nu sunt anexate careva probe privind temeinicia pretențiilor formulate în prezenta acțiune.

În lumina celor menționate, instanța conchide că pretențiile deferite judecății sunt neîntemeiate.

În conformitate cu prevederile art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Astfel, titlul III din Codul administrativ, stabilește formalitățile și procedura pentru emiterea actelor administrative, cu indicarea condițiilor de fond și formă pentru aceasta și respectiv, sancțiunea ce survine în cazul nerespectării acestora. Așa fiind, unul din elementele de bază ale actului administrativ, este motivarea, precum și obligativitatea explicării căilor de atac (art. art. 118, 120, 124 din Codul Administrativ).

Conform art. 118 Cod Administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. Această definiție impune expres necesitatea motivării actului administrativ, indiferent de norma în baza căreia se emite acesta, fără să implice careva elemente de interpretare.

Prin urmare, instanța conchide că actul administrativ contestat în prezenta speță este legal în fond, emis cu respectarea condițiilor de legalitate/valabilitate stabilite de lege, fiind motivat și conținând informații obligatorii impuse de lege, iar temeiurile invocate de către reclamant întru actului contestat, nu atinge nivelul minim pentru a fi considerate de către instanța de judecată ca temeiuri suficiente pentru anularea actului administrativ contestat în prezenta speță.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ contestat, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulabilitate sau de nulitate a actului administrativ individual defavorabil, or, actul administrativ contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

Potrivit ***art.224 alin.(1) lit.f) din Codul administrativ***, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În lumina celor menționate, instanța consideră că argumentele invocate în suportul acțiunii nu sunt susceptibile să determine anularea Ordinului Procurorului General interimar Dumitru Robu nr. ***** din 31.12.2021 cu privire la suspendarea din funcția de procuror, anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor *****din 28.12.2021 în calitate de operațiune administrativă cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcția de procuror. Or, de către autoritățile publice pîrîte a fost respectată procedura de emitere a actelor administrative care fiind emise în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speței, instanța nu a constatat admiterea a careva abateri la emiterea actelor administrative individuale defavorabile emise în privința reclamantului, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată, or, contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat cu respectarea principiilor contradictorialității și al egalității de tratament ceea ce denotă că temei de admitere a acțiunii reclamantului nu există.

În rezultat, instanța va respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Popov Ruslan împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova, terț Consiliul Superior al Procurorilor din Republica Moldova, privind anularea Ordinului Procurorului General interimar Dumitru Robu nr. ***** din 31.12.2021 cu privire la suspendarea din funcția de procuror, anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor *****din 28.12.2021 în calitate de operațiune administrativă cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcția de procuror.

conform art. art. 224, 225 din Codul Administrativ nr. 116 din 19.07.2018 (în vigoare din 01.04.2019), instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Cererea de chemare în judecată depusă de către Popov Ruslan împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova, terț Consiliul Superior al Procurorilor din Republica Moldova, privind anularea Ordinului Procurorului General interimar Dumitru Robu nr. ***** din 31.12.2021 cu privire la suspendarea din funcția de procuror, anularea Hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor *****din 28.12.2021 în calitate de operațiune administrativă cu privire la demersul despre eliberarea acordului în vederea suspendării din funcția de procuror, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,

Judecătorul Cazacu Grigorii